

1916, en saadan Ordning vil den offentlige Mening reagere imod. Det vil vel nok blive lettest at bane Vejen frem gennem de Ejendomme, der er opført før 1916, saaledes at man ender med en fuldkommen Fri-tagelse for Beskatning paa alle Bygninger, uanset paa hvilket Tidspunkt Opførelsen er sket. Somme vil mene, dette er en Fordel, andre vil mene det modsatte, men een Ting er i hvert Fald givet, og det er, at de Skatte-beløb, som det offentlige derigennem vil miste, maa man have tilvejebragt paa anden Maade; og der er da ingen anden Vej end den personlige Beskatning. Skatten paa Indkomst og Formue, men enhver, som ved, hvor stærk denne Beskatning i Forvejen trykker, vil være paa det rene med de sociale Virkninger af at øge dette Tryk — de vil i Sandhed ikke blive heldbringende, men efter min og mit Partis Opfattelse skadelige for Samfundet.

Uanset, hvad man mener om de Grund-principper, hvis Virkeliggørelse man søger at naa hen imod gennem dette Lovforslag, vil jeg derfor ikke paa nærværende Tidspunkt, og jeg kan gerne sige et godt Stykke ud i Fremtiden, være med til at optage en alvorlig Overvejelse af dette Problem med det Formaal at naa til Gennemførelse af Grundskyldsprincippet i Renkultur, det Formaal, som Forslagsstilleren og hans Meningsfæller til syvende og sidst har sat sig.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har Ordet for en kort Bemærkning.

Christmas Møller: Den højtærede Indenrigsminister talte gentagne Gange nu om den Overenskomst, som var sluttet, og som medførte Loven af 31. Marts 1926. Jeg har aldrig vidst noget om, at der var sluttet en Overenskomst om denne Lov. Jeg havde den Ære at sidde i det paagældende Udvalg, og jeg ved, at der til syvende og sidst blev et Flertal saavel her i Folketinget som i Landstinget om at gennemføre Grundskylden paa den svage Maade, som den blev gennemført paa ved den nævnte Lov, men jeg har aldrig hørt noget om, at der var sluttet en Overenskomst mellem Venstre, Radikale og Socialdemokrater. Jeg tror heller ikke, jeg tager meget fejl, naar jeg siger, at noget saadant er Offentligheden fuldkommen ubekendt. Hvis der derfor virkelig skulde være truffet en Aftale i den ene eller den anden Retning, maa jeg have Lov til at sige til den højtærede Indenrigsminister, at det vilde være af overordentlig stor Interesse at faa dette

at vide. Og hvis der er truffet en saadan Aftale, eller hvad man nu skal kalde det, og man fra Venstres Side er gaaet ud fra, at det havde en overenskomstmæssig Karakter, hvad der skete i 1926, saa viser det, der er foregaaet her, at til den Side skal den højtærede Indenrigsminister aldrig slutte Overenskomst.

Indenrigsministeren (Kragh): Det ærede Medlems fine politiske Næse vejrer aabenbart Sensation, og det ærede Medlem er der straks: skulde man nu ikke kunne faa et Blik bag de politiske Kulisser, som hele Tiden kun har vendt Façaden mod en? Det ærede Medlem kan næsten ikke styre sin Nysgerrighed, ud af hans Ansigt lyste jo den mest uforfalskede Glæde over Udsigten til at komme i Besiddelse af denne værdifulde Viden! Jeg maa i høj Grad beklage, at jeg ikke kan give det ærede Medlem en fortsat Nydelse i Forbindelse med denne Sag, men er nødt til at afbryde den straks ved at sige, at jeg betragter ethvert Forslags Gennemførelse, der hviler paa en gensidig Imødekommen, som Udtryk for en Overenskomst mellem de paagældende Partier. Det ærede Medlem maa jo i sin politiske Praksis have lært, at Overenskomster kun kan indgaaes bag Kulisser, men dette er en Fejltagelse, de kan slutes for aabent Tæppe og i Udvalgs møder, til hvilke alle Medlemmer har Adgang — selvfølgelig —, og det er paa den Maade, den Overenskomst er tilvejebragt, som Loven af 31. Marts 1926 er Udtryk for. Denne er kommet til Verden ved tre Partiers Erkendelse af, at den gældende Beskatning var uholdbar, og at man maatte søge paa forsigtig Vis at indvinde Erfaringer med Hensyn til retfærdigere Beskatningsmaader, med Hensyn til en ligeligere Fordeling af Byrden. Anskuelserne var forskellige, man bøjede dem mod hinanden og naaede til sidst til en Overenskomst, afsluttet for aabent Tæppe, som selve Loven var Udtryk for, saa vist som denne var et Kompromis. Og at jeg oversætter dette ved Overenskomst, troede jeg ikke, det ærede Medlem sprogligt kunde have noget imod. Her er altsaa slet ikke den politiske Sensation, som det ærede Medlem troede at øjne i det fjerne. Det var et Fata Morgana, og nu er det svundet.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Hauge): Jeg beklager den afvisende Holdning, som det ærede Medlem Hr. Elgaard som Venstres Ordfører har indtaget. Jeg er gaaet ud fra, at Venstre vilde vedstaa